

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg går ud fra, at spørgsmålet om invalidepension og fortsættelse af det er et af de spørgsmål, ministeren mangler at besvare.

Imidlertid vil jeg gå over til noget andet. Jeg hørte i radioen hr. Bjørn Elmquist udtale noget i retning af, at ministeren slet ikke havde spurgt de stedlige myndigheder i Nordjyllands amt, om der var muligheder for at gennemføre samfundstjeneste i det pågældende amt.

Nu ved jeg, at hr. Bjørn Elmquist er tidligere skærmtrøld med deraf følgende gode forbindelser til mikrofonerne i radio og TV. Derfor må det være dobbelt vigtigt, at justitsministeren klart afviser de påstande, som hr. Bjørn Elmquist har fremført. Det føler jeg ikke rigtig er sket i dag. Ministeren siger, at man ikke vil sætte noget i gang, før man har spurgt de implicerede.

Af pkt. 9 i ministerens redegørelse fremgår det, at det er hensigten at iværksætte forsøgsordningen i København i løbet af foråret 1982 – dér er vi nået til – og nogle måneder senere skulle man altså begynde i Nordjyllands amt. Det farlige er, at man ved at læse en sådan redegørelse får det indtryk, at alt er klappet og klart.

Det, som er afgørende for mig, er, om ministeren, inden han fremlagde sin skriftlige redegørelse, havde en accept fra Nordjyllands amt om, at man var indforstået med projektet. Altså kort og godt: havde ministeren denne accept, inden vi fik den skriftlige redegørelse, eller havde ministeren den ikke?

Justitsministeren (Ole Espersen):

Hr. Bernhard Baunsgaard rejste spørgsmålet om varetægtsfængsling af de unge, og jeg kan i den anledning oplyse, at justitsministeriet i øjeblikket forhandler med Københavns amt om bevarelse af den institution, der blev nævnt i spørgsmålet. Amtet har ikke så meget brug for den længere, men vi har fortsat brug for den.

Hvis spørgsmålet var affødt af placeringen af en 15-årig for nylig i vestre fængsel, kan jeg sige, at den pågældende vist var der 2 eller 3 dage – og det er beklageligt nok i sig selv – men derefter blev anbragt på en anden institution, altså ikke et fængsel.

Der er imidlertid tale om et problem, og det er naturligvis min klare målsætning, at vi skal have andre pladser end de sædvanlige fængsler, når det, som det jo desværre er en gang imellem, er nødvendigt at varetægtsfængsle unge.

Jeg er enig i, at vi må passe på, at der ikke opstår en social skævhed ved udvælgelsen af dem, der kan idømmes samfundstjeneste. Det kan man naturligvis ikke give regler for at der ikke må. Men det afgørende for den personlige vurdering af personen, der skal foretages, må naturligvis ikke være vedkommendes baggrund rent miljømæssigt. Det må være ham eller hende som person og ikke spørgsmålet om, hvor opvæksten har fundet sted.

Hvad angår ungdomsklubberne, har jeg tidligere svaret en anden ordfører.

Hvad angår de 200 timer, kan man nok sige, at det er en meget kort tid i forhold til f.eks. en 6 måneders fængselsstraf, men for det første skal disse 200 timer spredes ud over et relativt stort tidsrum, så man føler, at der i en væsentlig periode er tale om indgreb i ens fritid og i virkeligheden jo også i ens frihed, blot ikke på sædvanlig måde. Dernæst kan det siges, at man ved at gå over 200 timer, måske op til 240 timer, som man gør i England, er ved at nå den grænse, hvor det psykologisk er vanskeligt at få den samfundstjenestedomte til at blive ved og ved og ved med frivilligt at møde op til et eller andet, som vedkommende måske nok har accepteret, men ikke selv har valgt. Det er grunden til, at vi ikke har turdet gå længere end til de 200 timer, og det er altså bl.a. baseret på engelske erfaringer.

I anledning af hr. Knud Linds sidste spørgsmål skal jeg sige, at jeg i retsudvalget har givet udtryk for, at der ikke vil blive sat forsøgsordninger i gang, uden at det sker i indforståelse med de lokale arbejdsmarkedsmyndigheder, og det vil også gælde Nordjyllands amt. Det er baggrunden for, at det ikke sættes i gang i Nordjyllands amt, før der foreligger en accept.

Men det, jeg sagde, var, at det ikke er korrekt, at man ikke har været orienteret om disse tanker; man har været orienteret om disse tanker uden at afvise disse tanker på den tid, hvor orienteringen blev givet. Som sagt afviser man heller ikke nu disse tanker, men man ønsker naturligvis en forhandling,